

בסיעתא דשמיא גיליון

”דביאנא
אל בית
דגאון
ודגאון עלי אדבא”

שיעורים שנמסרו מפי
הרב ישראל סאלי פחימה
שליט”א
רב ק”ק ”תפילה למשה אמת ליעקב”
וביהמ”ד ”משכן דניאל”

שמות • וארא • בא • בשלח • יתרו • מוש
בראשית • נח • לך לך • וירא • חיי ש
בנשא • בתעלותך • שעה לך • קרה • ה

פרשת

ויחי

זמני השיעורים של הרב מתקיימים מידי שבוע כדלהלן:

בבית הכנסת "זכור לאברהם" פלח 6 באר שבע:
בימי רביעי בשעה 20:00 בערב.

בבית הכנסת "בית אברהם" שכונה א' באר שבע:
בימי שלישי בשעה 18:30 בערב.
מידי שבת כשעה לפני צאת השבת.

בית הכנסת "תפילה למושה אמת ליעקב" רח' הכותל המערבי 42:
בימי ראשון, שני, שלישי וחמישי לאחר תפילת ערבית.
מידי שבת בשעה 14:15 עד תפילת מנחה.

בית כנסת "ממזרח שמש" שכונת פלח 7:
ימי ראשון ושני בשעה 18:30

חדש! חדש!

בבית הכנסת "עוזי ומעוזי רחמים" רח' עליזה בירון 24 ב"ש
ימי חמישי בשעה 20:00-21:00

חלק מהשיעורים נמצאים לצפייה ברשת היוטיוב
ניתן גם להוריד את העלון באתר : לדעת נט www.ladaat.info

כתיבה ועריכה: נתנאל ח.
להארות והערות וכן לקבלת הגיליון ניתן לשלוח מייל בכתובת:

Bhsp2020@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

להזמנת שיעורים: 054-84-06-294

המעוניינים לזכות לקחת חלק בגיליון זה

(לרפואה/הצלחה/זיווג/ עילוי נשמת וכו')

מוזמנים ליצור קשר לטלפון:

054-84-06-294

יעקב אבינו ורבי עקיבא/ה ומה שביניהם...

שעה פתח יעקב ואמר "ברוך שם
כבוד מלכותו לעולם ועד".

ישנו מדרש בבראשית רבה (פרשה
צח אות ג') על התיבות "ה**תקבצו**
ושמעו בני יעקב", מכאן זכו ישראל
לקריאת שמע. והרעיון הטמון כאן
הוא - שכל התקנה לקרוא קריאת
שמע התחדש מכאן, שהרי בשעה
שהיה יעקב אבינו נפטר מן העולם
קרא לשנים עשר בניו אמר להם,
שמעו אל ישראל שבשמיים
אביכם, משמע, שהיה כבר השלב
שיעקב היה בשמיים כבר...

במאמרים הקודמים הבאנו,
שליעקב אבינו היו ב' נשמות,
נשמת יעקב ונשמת ישראל, ובחינת

פרשה זו חותמת את חומש
בראשית, ובה אנו נפרדים מיעקב
אבינו ומן הראוי לתת מעט נופך על
דמותו המיוחדת של יעקב אבינו.

אומרת התורה "ויקרא יעקב אל
בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את
אשר יקרא אתכם באחרית הימים
התקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו
אל ישראל אביכם". אומר רש"י על
פס' זה, ביקש יעקב לגלות לבניו
קץ הימין ונסתלקה ממנו שכונה,
אמר, שמא ח"ו יש במיטתי פסול
כאברהם שיצא ממנו ישמעאל או
כיצחק שיצא ממנו עשיו. אמרו לו
בניו "שמע ישראל ה' אלוקינו ה'
אחד", כשם שבליבך אין אלא אחד
כך, אין בליבנו אלא אחד, באותה

אבינו ממערת המכפלה, אותו דבר שצויתנו עדיין נוהג בנו, "ה' אלוקינו ה' אחד", דהיינו - כל יום שאנו צועקים "שמע ישראל", אנו קוראים לאבינו יעקב שעדיין נשאר מה שצויתנו אז. כלומר, יש כאן ב' סיפורים על אותה סיטואציה, והאחד מתאר זאת על כך שהשכינה נסתלקה ממנו, והוא חשש שמא יש בליבם.

והמדרש מביא, שכאשר הוא הסתלק אמר להם, בואו ואומר לכם מעט מוסר, והוא שואל אותם שמא יש בליבכם... והם עונים לו, שמע ישראל אבינו ה' בליבנו כמו שהוא בליבך אחד. ואמירה זו קיימת עד היום הזה.

אומר ה'חתם סופר' בדף רמ' בד"ה ביקש - ביקש יעקב לגלות הקץ ונסתלקה ממנו השכינה וכו', ואמר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם". ועוד יש לפרש, כיון שראה שאין פסול, אם כן מאי טעמא לא רצה קודשא בריך שהוא יגלה את הקץ, שהרי יעקב אבינו חשש שמא יש בליבם

יעקב נשארה כאן והבחינה של ישראל עלתה למעלה, וכביכול היא מסוגרת עלינו מלמעלה, והנשמה של יעקב מסוגרת עלינו ממערת המכפלה. ונאמר "אשר לקחתי בחרבי ובקשתי", בצלותי ובבעותי, "חרבי" זה מלחמה קרובה, ו"קשתי" זה מלחמה רחוקה, וזה מרמז על יעקב ועל ישראל.

ויתכן שזהו כוונת המדרש, שיעקב אומר להם תשמעו אל ישראל שבשמיים אביכם, שמא יש בלבבכם מחלוקתם על הקב"ה - כך שואל אותם יעקב. אמרו לו, שמע ישראל אבינו, כשם שאין בליבך מחלוקת על הקב"ה, כך אין בליבנו מחלוקת, ו"ה' אלוקינו ה' אחד", אף הוא פירש בשפתיו ואמר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". וזוהי גישה אחרת של המדרש באותו הסיפור.

"שמע ישראל"

ממשיך המדרש, הדא הוא, שישראל משכימים ומעריבים בכל יום ואומרים, שמע ישראל

ושמו אחד", וזה מתקשר ל"שמע ישראל ה' אלוֹקינו ה' אחד".

ואמנם מובא בתיקוני הזוהר, שמא שעומד מאחרי המילה "אחד" בשמע ישראל, זה סוד מסירות נפש האדם כלפי הקב"ה, וזה נרמז במה שחכמים אמרו 'שוב יום אחד לפני מיתתך', והאדם הרי אינו יודע מתי יומו, ולפיכך בכל יום כשאומר האדם קריאת שמע הוא מקבל על עצמו מסירות נפש ומתקיים בו מידי יום "שוב יום אחד לפני..."

ורבינו האר"י בשער כוונות לגבי הכוונות בקריאת שמע אומר, שאנו אמורים לחשוב על מסירות נפשנו למען ה' יתברך באות ד' של אחד.

מסירות נפש וצפיה לגאולה

העולה מן האמור, שבקריאת שמע יש את עניין **מסירות הנפש**, וכן את עניין הציפייה לגאולה. ולכאורה, כיצד ב' דברים אלו מתחברים יחד, ומה טמון בכך הזה של קריאת שמע?

משהו, מחמת שהסתלקה השכינה ממנו כאשר בא לגלות את הקץ. ולכאורה, תמה יעקב, אם אין בהם פסול מדוע נסתלקה השכינה ממני? ויעקב ענה - בשכמל"ו. **ומבאר החתם סופר**, שרצה יעקב שיהיו ישראל מחזיקים בתורה, ומצפים כל יום שיגיע הזמן, ואילו ידעו בתחילת הגלות על אריכות הגלות כל כך היו מתייאשים. ולכן הבין יעקב שזהו הטעם לסילוק השכינה ממנו בשביל בשכמל"ו, כיון שאם ח"ו היה יעקב יודע את הקץ ומגלה אותו לבניו לא היה בשכמל"ו. נמצא, שסילוק השכינה בא כדי שיהיה "שמע ישראל ה' אלוֹקינו ה' אחד".

ממילא, ב' הביאורים מתחברים יחדיו, שהרי כאשר יעקב אבינו נפרד מהם הוא רוצה לדאוג שיהיה בליבם תמיד "שמע ישראל ה' אלוֹקינו ה' אחד", וזה נהיה מחמת שנסתלקה ממנו השכינה, והוא לא גילה לבניו את הקץ.

וזה מתחבר לגאולה, כיון שלעתיד לבא נאמר "ביום ההוא יהיה ה' אחד

זה הוא משום שראשי התיבות של המילה תכה, הם ר"ת של ת' כוחות הטומאה, וכביכול, כאשר אנו באים ומאחדים הכל ואומרים "תכה", יש לנו כח לגבור על אותם ארבע מאות כוחות טומאה והם אותם ארבע מאות איש שבאו עם עשיו.

"כדבר הזה תדברו"

ויעקב אבינו ידע את הסוד הזה, וכאשר הוא שולח את המלאכים הוא אומר להם "כדבר הזה תדברו על עשיו במוצאכם אותו", והתיבות כדבר הזה תדברו יוצא בר"ת "תכה", שע"י מילה זו ניתן להגביר על אותם ת' כוחות הטומאה.

רש"י כותב על הפס' "וישב עשיו ביום ההוא שעירה", עשיו לבדו, וארבע מאות איש שהלכו נשמטו ממנו אחד אחד. זאת אומרת שאותו כח שיעקב שלח ביטל את הכח שלהם.

והרעיון של אותם ת' כוחות טומאה הוא: אומר התולדות יעקב יוסף בשם הבעש"ט, שיש כ"ב

המגלה עמוקות מביא רעיון נפלא על אותה שליחות של יעקב ששלח לעשיו מלאכים, נאמר בפרשת וישלח, שאומרים המלאכים ליעקב, "באנו אל אחיך עשיו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עימו": מובא ברבינו האר"י, שמשה רבינו הרג את המצרי בשם קדוש היוצא מן האותיות "תכה", וזה נרמז בכך שמשה רבינו יוצא החוצה ביום השני ורואה "איש עברי מכה איש עברי מאחיו", ואומר לו משה, "רשע. למה תכה רעך?" אומר לו האיש "הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי...". משום שהוא היה היהודי המוכה אתמול, והוא שמע את השם הזה "תכה", ולאחר מכן נכח לראות כיצד אותו מצרי מכה נופח את נשמתו והוא חשש כעת על חייו...

אומר **המגלה עמוקות**, וכבר מובא בפרי עץ חיים בשער קריאת התורה, שכשאר אומרים את המילים המובאים ב'ובא לציון' - "כי לא עזבת דורשיך ה'" סופי התיבות יוצא "תכה", וכל המכוון בו, ניצול מאדם רע כל היום כולו, והמיוחד בשם

התעבה עוד ועוד, ושיא השיאים הוא הכח של עשיו ארבע מאות איש עימו [ת'], דהיינו ארבע מאות כיסויים על האות א' [שהיא האות המרמזת על גילוי כבודו יתברך]. לפי זה יוצא, שעבודת האדם היא לגלות בהסתרות הגדולות ביותר את ה' יתברך.

"את" לרבות...

יש מושג בגמ' "את" בא לרבות, והטעם הוא, כיון ש"את", הוא חיבור של א' ו-ת', שמצד אחד יש את הגילוי הכי גדול ומאיך גיסא את ההסתרה הגדולה ביותר, וכיון שחברו להם יחד זה מראה שהם באו ללמד דבר מה. ועבודתינו בעולם לקלף את ה-ת' ולמצוא את ה-א'.

ממילא נדרש מעימנו בעולם הזה, בכל חשכות, למצוא את הקב"ה בפנים ע"י שנקלף את הקליפות סביב, והרבי מקאמרנא בלקט אמרי פנינים בסוף חומש דברים, מביא את דברי התולדות יעקב ומוסיף, שמעתי ממורי, שאם ידע האדם בידיעה ובאמונה שלמה

אותיות לתורה לבד מהאותיות הסופיות, שנאמר "בראשית ברא אלוקים את" שה' ברא בתחילה את האותיות מא-ת. והנה האותיות לא סתם במבנה הזה. האות א' היא האות הראשונה ואילו האות ב' היא פעמיים א', והאות ג' היא ג' פעמים א', וכן הלאה.

והביאור הוא, שכאשר רצה ה' לברוא את העולם הוא היא צריך להסתיר את עצמו, כי אם היה כבודו גלוי, העולם לא היה מחזיק כיון שלא היתה בחירה... ותפקיד האדם בעולם הוא לקלף את ההסתרה ולגלות את ה' יתברך, לכן הקליפות שבורא עולם עשה הם כמו קליפות של בצל, והתחיל מא' עד ת', והכיסוי העבה ביותר הוא ת' והדק ביותר הוא א' ואלו הם האותיות שבהם נברא העולם. לכן התורה התחילה בב' כיון שיש כבר כיסוי אחד על הא' ותפקידנו הוא לקלף את האות ב' ולמצוא את ה-א'. לפיכך עשרת הדיברות התחילו ב-א' "אנכי ה' אלוקיך", וזה מחמת שהתורה היא גלויה והעולם הזה מסתיר, ואולם ככל שהתרבו הטומאות בעולם, זה

בהרגשות צער ויסורין וכעס עניו וחליו וקצף.

אבל כשידע אדם כלל גדול, שאין שום מסך מבדיל בינו לבין אלהיו, גם שיעלו לפניו כמה מחשבות זרות שהם לבושין וכסוין לראות היעמוד בנסיון, ידע באמונה ברורה שם אתו עמו אלהי עולם, וישבר לבו בהכנעה גדולה כבן לפני אביו. כי אחר שידע שהקב"ה מסתתר שם, אין זה הסתרה, וכל אלו הלבושין וכסוין "כשושנה בין החוחים" [שה"ש ב ב], שמתגברת במראה וריח וטעם על ידי החוחים שמסבבין אותה, ואין זה הסתרה כלל.

אולם לפעמים, כאשר יש דין חזק, אזי נהיה גדר של "ואנכי אסתר אסתיר פני", שה' יסתיר מבני האדם שזה הסתרה... וניתן לחשוב חלילה שאין זה אלוקים שעשה את כל זה..

הבוטח... אפילו רשע

אומר ה'קדושת לוי', דוד המלך אומר בתהילים "רבים מכאובים

שבכל ההסתרות והמחשבות הזרות ה' מסתתר שם אין זה הסתרה כלל, וכל ההסתרה נמצאת כאשר האדם לא יודע שה' נמצא שם. ולהבדיל אלפי הבדלות, אדם ששם על עצמו תחפושת מסויימת ומסתיר עצמו, ברגע שידעו מי נמצא שם אז כבר אין משמעות לתחפושת כי הכל גלוי...

וז"ל הטהור: שמעתי ממורי, שאם ידע אדם שהקב"ה מסתתר שם, אין זה הסתרה, כי בידיעה שאלופו של עולם הוא בכל תנועה, מיד יתפרדו כפ"א, וזה שאמר [דברים לא יח], "ואנכי הסתר אסתיר", שר"ל שאסתיר גם הסתרה, עד שלא ידעו ולא ירגישו כלל שהקב"ה בעצמו בכל תנועה, ובתוך הסתרה, כמו [שמות טו ט] א'מר א'ויב [ארדוף א'שיג א'חלק] הם חמשה אלפין, ששם בכל הסתרות ובכל היסורין והצער והחשכות ומרה שחורה וחלישות דעת וירידות, הכל שם שם ממש אלופו של עולם, בסוד שם סא"ל, א'תה ס'תר ל'י [תהלים לב ז]. וכשנעלם מן האדם ידיעה זאת על ידי עוונותיו הרבים, אזי נענש הרבה

אומר ה'מגלה עמוקות' על ואתחנן באופן קסב' - שאם נתבונן בצורה של האות א', היא בנויה מאות ו' שוכבת, י' למעלה, וי' למטה, ו**ביחד עולה 26** - שם הוי"ה. ואמנם זה בנעלם ולא בגלוי. זאת אומרת, שיכול להיות אדם שיש לו דינים רבים, אך ברגע שהוא יקלף את ה-ת' ויגיע לא', יתבטלו ממני כל הדינים כיון ש-א' זה שם רחמים. אלופו של עולם.

אומר ה'**שפת אמת'** על המשנה בברכות שאומרת, על הכל אם אמר שהכל נהיה בדברו יצא, ובפשטות המשנה הכוונה, שעל כל דבר שאדם בירך שהכל - יצא ידי חובתו, אולם ניתן לומר ע"פ משנת החסידות, שאם אדם אמר על הכל, גם על הדברים שנראים כביכול לא טובים - שהכל נהיה בדברו, וכל מה שקורה, הכל זה מאיתו יתברך הוא יצא ידי חובתו.

הכל בעניין הסולם

כאשר יעקב אבינו בורח מהארץ, הוא חולם "והנה סולם מוצב ארצה

לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו". לכאן, ההיפך מרשע זה צדיק, וכיצד נכתב כאן הבוטח בה'? ועוד, מה הפירוש חסד יסובבנו? אלא, שכאשר ה' מביא לאדם מכה זה בכדי שהאדם ידבר עימו, אולם הרשע כל הזמן מתרץ לעצמו תירוצים על מה שעובר עליו, ממילא הוא מקבל עוד מכה ועוד מכה... אולם, יתכן, אדם שיהיה רשע אך הוא בוטח בה', ובכל אופן חסד יסובבנו כיון שהוא כבר לא נזקק למכות שהרי הוא קילף את הקליפות.

אך טבע בני האדם לתת טעם לכל מקרה, כאן זה רשלנות רפואית וכאן לא הגיע האמבולנס בזמן וכו', ואילו להבין שזה הכל מבורא עולם זה עדיין לא... **א"כ אומר הרבי מקאמרנא**, בזמן הזה שנשכח ממנו שה' שם איתו, או אז חל העונש, וכל המציאות הזו מתחילה כאשר אנו מרגישים שאיננו איתנו, ואילו אם ידע לו האדם שבורא עולם עימו בכל מצב, שום דבר לא יוכל לשלוט בו.

רבי עקיבא - שנשמת יעקב אבינו נתעברה בר"ע, שכמו שיעקב אבינו נלחם באות ת' ולאחר מכן נלחם בארבע מאות איש של עשיו, כי עשיו הגיע עם אותם 400 איש כדי לכבוש את יעקב עם הטומאה שלו. יעקב שולח את המלאכים לבטל את אותם הכוחות הללו.

אומר ה'מאור עיניים' בפרשת חיי שרה, הגמ' בשבת נה' מספרת, על אותה תקופה שעשו הרבה עבירות והקב"ה שלח את המלאך גבריאל עם האות ת' מלאה בדיו, ואמר לו שעל הצדיקים ישים ת' ועל הרשעים ישים ת'. על הצדיקים ת- תחיה, ועל הרשעים ת- תמות. ומבאר ה'מאור עיניים', כי נודע כי כל בריאות העולמות על ידי אותיות התורה, והוא יתברך צמצם את עצמו באותיות וככל מה שהעולם יכול לסבול ולהכיל את הקדושה, כך צמצם ועשה הסגר על הסגר.

לכן האות א' הצטמצמה באות ב', ובאות ג' הצמצום גדול יותר וכן הלאה, לכן ההסתרה הגדולה ביותר היא האות ת', אך החכמה היא, שעל

וראשו מגיע השמימה". הוא רואה את כל סולם האותיות, והאות ת' למטה והאות א' למעלה, "והנה ה' ניצב עליו" לשמור אותו... הסולם של יעקב אינו סולם חד פעמי, אלא סולם של כל אחד ואחד בחיי חיותו, והאדם יכול לראות את החלק הנמוך של הסולם של מי שהיכה אותו או הרע לו וכדו', אולם הוא יכול להביט לראש הסולם ולהבין שיש כאן את ה' שמנהל את הכל ומנהיג את הספינה, ולא צריך להסתכל על המקל שנתן את המכה אלא את הבעלים שלו שהיכה...

הגמ' אומרת, ששמעון העמסוני היה דורש את כל האתין שבתורה עד שהגיע ל"את ה' אלוקיך תירא", פירש. והגיע ר"ע וחדש "את" לרבות תלמידי חכמים. ולכאורה, מה החידוש שרק ר"ע יכול לחדש זאת?

והנה זה מתחבר נפלא **לדברי רבינו האר"י** בליקוטי תורה פרשת ויחי - שנאמר בפס' "מידי אביר יעקב", ואם נערבב את האותיות, יצא,

באותה המילה **"תא"**. בגמ' תא שמע, ובזוהר תא חזי, והחילוק ביניהם הוא, שבגמ' הכוונה בא תשמע ותפיק את הגילוי ותפנים את העומק. אולם בזוהר, הכוונה, רשב"י היה מראה להם את הדברים בעיניים לכן נאמר תא חזי - בא ותביט... ובכל אופן המילה המשותפת היא **'תא'**, והגילויים הגדולים ביותר הם הגילויים שהפכת אותם מ"תא" לא'...

בעקבות כך מבין יעקב אבינו, שמזה שהסתלקה ממנו השכינה זה אומר שהולכת להיות גלות ארוכה וחשכות קשה, אמר יעקב לתקן את **"שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד"**, שכולו רצון למסור נפש, ואדם יכול למסור נפש רק כאשר הוא מבין שיש את בורא עולם בלבד ואין עוד שום כוח ששולט...

אך כשהאדם מבין שיש כאן איזה הפסד כלשהו הוא לא ימסור נפשו לעולם...

א"כ יעקב אבינו תיקן להם את הפרבלגיה לדעת מהו הסוד

אף שה-ת' יכולה לשמש גם את הצדיקים וגם את הרשעים, **אולם הצדיק** יהפוך את ה-ת לתחיה ע"י שהוא יהפוך אותה ל-א'. ממילא היא נהפכה על ידו לרחמים, אך הרשע שנשאר ב-ת' זה נהיה אצלו - תמות כלומר, שניהם משתמשים באותו הכח והצדיק לוקח את כל העולם הזה ומשתמש בו לתחיה, **"את"** לרבות, והרשעים נשארים בת', בהסתר, רח"ל.

"לא אירא רע כי אתה עימדי"

והדבר נרמז אצל דוד המלך ע"ה שאומר בתהילים **"גם כי אלך בגיא צלמות [שזה כנגד האות ת' של תמות] לא אירא רע כי אתה עימדי"**, כי אלופו של עולם נמצא איתו.

לכן אומר המגלה עמוקות, שלעשיו וחבריו יש כח לפעול דרך האות ת', משום שיש לה רגל שניתן להאחז בה... עיי"ש.

והנה בגמ' ובזוהר, כשרוצים להתחיל חידוש חדש, מתחילים

על פס' זה **"בכל נפשך"** אפילו נוטל את נפשך, אמרתי, מתי יבוא לידי ואקיימנו וכעת שבא לידי לא אקיימנו והיה מאריך במילה "אחד" עד שיצאה נשמתו ב"אחד". יצאה בת קול ואמרה, אשריך ר"ע שיצאה נשמתך באחד.

והנה, כפי שהבאנו את דברי האר"י שאמר **"מידי אביר יעקב"** אלו אותיות ר"ע, הרי מי **שהמציא את השיטה והכח למסירות נפש הוא יעקב אבינו**, אולם הוא לא מימש זאת מחמת שמת מיתת נשיקה ויש אומרים שנכנס חי לגן עדן.

אומר ר"ע, **כל ימי, דהיינו כל הימים שלי גם כשהייתי אצל יעקב...** הייתי מתאוה לרגע הנוכחי הזה, למסור נפש על ה' יתברך, והנה ר"ע נסרך גופו ע"י מסרקות של ברזל **ומסרק** בגימטריא הוא ארבע מאות, וזה משום שר"ע הוא מצאצאיו של עשיו ובאו עליו עם הכח של הארבע מאות וסרקו את בשרו לראות מה יעשה... ויעקב אבינו שלח מלאכים שיתמודדו עם

שיחזיק אותם בכל הגלויות, והוא סוד האמונה לדעת שהכל זה בורא עולם והוא נמצא בכל מצב. לפיכך אמר להם לאחר מכן "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", **אומר החתם סופר**, אלמלא היו יודעים זאת הגלות היתה יכולה לגרום להם קושי, אך בידיעה גדולה זו הוקל להם הרבה יותר.

וניתן לראות במציאות אנשים שהם חזקים באמונה, וכל דיבורם גם בשעות החשוכות ביותר הם דיבורי אמונה תקווה וביטחון, והטעם הוא מחמת הכח שהשריש יעקב "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד".

הגמ' בברכות סא' מביאה, פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעסקו ישראל בתורה, אמרו, לא היו ימים מועטים עד שתפסוהו לר"ע וחבשוהו בבית האסורים. בשעה שהוציאו את ר"ע להריגה, זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו, רבינו, עד כאן? אמר להם, כל ימי הייתי מצטער

באחד, דהיינו שטיפס למקום הגבוה ביותר לאות א'.

רבנו עד כאן?!

כותב החיד"א בפתח עיניים לבאר את המילים שאמרו לו תלמידיו לר"ע, עד כאן... - אם ניקח את הסופי תיבות של ואהבת את ה' אלוקיך יצא תכ"ה, וזה מה שהתכוונו תלמידי ר"ע לומר לו - עד כאן? כלומר, מדוע אינך ממשיך הלאה ל"ואהבת", וכך תוכל לבטל את כל כוחות הרשע?!

וענה להם ר"ע כל ימי הייתי מתאוה לדבר זה מתי אני יצליח להגיע למציאות הזו להתרומם מה-ת' ל-א', לכן ראוי היה ר"ע בלבד לומר את החידוש של "את", לרבות תלמידי חכמים.

בספר אור זרוע לרבינו יצחק מוינא [אחד מהראשונים], מביא בהקדמתו, שהוא קרא לספרו בשם זה, מפני שהיה לו גט, שהיה צריך לכתוב שם עקיבא ולא ידע אם הוא נכתב בא' בסופו או בע'. בבבלי

אותם הכוחות, ואילו ר"ע, הגיעו אליו עם המסרק וסרקו את בשרו, עד כדי כך שמשה רבינו בעצמו צווח, זו תורה וזו שכרה, הסתר הפנים גדול ביותר שקיים בהיסטוריה. ר"ע שהחיה את התורה שנעלמה, הוא היה צריך שיעשו לו מה שעשו?! שנמכר בשרו באיטליז לאחר שנסרק בשרו ונפטר לבית עולמו...?!

אגב, אם נחלק את המילה מסרק יצא **רק ס"מ**, ושמו המלא של הס"מ הוא סמא"ל, וכותב הבעש"ט: שא"ל הוא שם קדוש, והס"מ הוא השם הלא טוב, וכשהם ביחד ניתן לסדר זאת בצורה כלשהיא, אולם לר"ע הגיע רק הס"מ... שיא הטומאה שבעולם...

ובורא עולם משיב על דברי המלאכים [ומשה רבינו] שאמרו זו תורה וזו שכרה, שתקו. כך עלה במחשבה לפני! והביאור הוא, שאומר ה' למשה רבינו אינך מבין שמה שר"ע עשה כאן הוא **עלה במחשבה לפני**, שהם השקיעו אותו בשיא השיאים של הטומאה והוא ר"ע היה מאריך

ונחתום, **בספר 'דרך משה'** מביא שאם ניקח את המילה רבי עקיבא עם האות ה' יוצא 399, ואם נוסיף לו את האות ה' יוצא 400. נמצא שר"ע הרים את כל ה-400 לאות א'.

א"כ, ר"ע, היה המשכו של יעקב אבינו, שאמר ר"ע, כל ימי הייתי מתאוה לדבר זה. אמר בורא עולם למלאכי השרת ולמשה רבינו, כך עלה במחשבה לפני שסרקו אותו במסרק והוא גילה את שמו יתברך..

אומר הרבי מקאמרנא, שכל הייסורים והחשכות שבאים על האדם זה מחמת שהאדם שוכח ממנו יתברך, אולם אם האדם לא שוכח, אומר דוד המלך "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עימדי", וממילא מסתלקים להם כל הדינים מהאדם.

יזכנו ה' יתברך להתחזק באמונה שלמה, ולדעת בבירור ש"שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", והוא זה שפועל את הכל, וממילא יסתלקו ממנו כל המפריעים הדינים והמקטרגים ונזכה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו. אמן.

מופיע ר"ע עם א', ובירושלמי עם ה', ונתגלה לו בחלום הפס' "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה", סופי תיבות **עקיבה**, ולכן שמח מאוד על הגילוי הזה, וקרא לספרו "אור זרוע". ומוסיף ואומר, אשריך ר"ע, שנתכוון עליך דוד המלך בנבואה בספרו ואשריך שהראה הקב"ה תורתך למשה רבינו.

רבינו האר"י כותב על פס' זה "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה", סופי תיבות עקיבה, ומכאן שצריך לכתוב ב-ה'. ואולם רבינו האר"י בליקוטי תורה על פרשת ויחי מביא, שהר"ת של המילים "**אביר יעקב**", רומזים על ר"ע שהוא נשמתו של יעקב, וכאן לכאורה המילה היא עקיבא ב-א'...!?

ומבאר **החתם סופר**, שבאמת שמו של ר"ע הוא בחתימת ה', אולם לאחר מעשה ר"ע שהאריך באחד, ויצאה נשמתו באחד, **קיבל במתנה את האות א' לשמו**. והטעם - כיון שראינו קודם לכן שהסוד של שמע ישראל הוא להגיע לא'.